

NIKDO

NENI

HOST

SĀM

SOUKUPOVĀ

© Petra Soukupová, 2022
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1536-3 (PDF)
ISBN 978-80-275-1537-0 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1538-7 (MobiPocket)

OTEC MÁ SVÁTEK

Vstávám první, daleko dřív, než musím, už dávno nemám důvod mít budík nařizenej na půl sedmý a dělat dětem snídaně a svačiny, nestojí už ani o jedno z toho. Míša ráno někdy něco sní, jen nikdy nevím, co zrovna ten den bude chtít, ale svačiny ne, mami, kdyžtak si něco koupím. Mája nejí ani Michal nesnídá, kafe si dělá radši sám, myslí si, že si ho udělá líp, ačkoliv je to absurdní, ale nijak mě to neuráží, proč taky.

Típnu budík po prvním zazvonění, moje tělo je na ten čas tak zvyklý, že bych se v půl sedmý probudila i bez budíku. Potichu vstanu, abych Michala nezbudila, cestou si v koupelně oblíknu župan, mrknu na sebe v zrcadle, docela dobrý. Odjakživa jsem vypadala mladší, a jak jsem ztloustla, vlastně to tomu dojmu ještě pomohlo, nedávno mi v knihovně, kde pracuju, někdo hádal třicet pět, to mě strašně potěšilo, i když té paní bylo asi devadesát a kdoví

jak viděla. Zavřu se v kuchyni, udělám si kafe, uvařím dětem čaj, ani ten nechtějí, ale mám pocit, že bych pro ně měla něco udělat, dneska ovocnej pomerančovej.

Než se udělá káva, zapiju vitamín na celkovou imunitu, magnezium, kalcium, prášek na křečový žíly, prášek na klouby. Do kafe si dám smetanu ke šlehání, tu nejtučnější, i když bych neměla, další kafe během dne piju už jenom s mlíkem, ale tohle první se smetanou. Sedím v kuchyni, piju kafe a dívám se na strom, kterej máme ve vnitrobloku, přemýšlím, co mě dnes čeká v práci, podívám se na teploměr a podle toho si rozmyslím, co si vezmu na sebe. Taky přemýšlím, co budu vařit k večeři, a zkontroluju, jestli mám z čeho, případně co musím dokoupit. Někdy se kouknu na zprávy, někdy si přečtu, co napsal Michal, aby viděl, že mě jeho práce zajímá, což je taková poloviční pravda — poslední léta se zabývá hlavně dopravní infrastrukturou, většinou přečtu jenom nadpis a perex, tak to udělám i dneska, článek je o úseku dálnice na severní Moravě a sporným tendru.

Chybí mi moje ranní cigareta, už spoustu let jsem kouřila jen tři cigarety denně, ale předloni jsem konečně skončila i s nima. Ty další dvě — jedna v polední pauze a druhá večer — mi tolik nechybí, ale tahle jo, a to i přesto, že tahle cigareta byla důvodem mnoha hádek, ne, to je silný slovo, mnoha dohadování se s rodinou. I když jsem vždycky šla na balkon a dveře přivřela (zavřít z balkonu úplně nejdou) a pak uplynulo několik desítek minut, než kdokoliv z nich do kuchyně přišel, stejně mi pořád opakovali, jak je to obtěžuje, že to smrdí nebo že je v kuchyni moc zima, podle ročního období.

Nakonec ale mají pravdu, kouření je hnusný a já nakonec přestala úplně a teď tu jen sedím a piju kafe a chybí mi to, ale to určitě časem přejde.

Za ten rok a půl jsem přibrala osm kilo.

V sedm začne zvonit budík Máje, zvoní strašně dlouho, někdy ho vytípne a nic se neděje, minuty ubíhají, ale zakázala mi ráno do pokoje chodit. Mami, nechci, abys sem chodila, když spím, a dívala se na mě. Holčičko moje, dojalo mě to, a takových momentů je už tak málo, pousmála jsem se jenom v duchu, usmát se doopravdy by mě přišlo draho. Mami, posloucháš mě? Prostě sem nechod'. Několikrát jsem to porušila, ale byla na mě tak nepříjemná, že jsem toho nechala, ať si přijde do školy pozdě, já jí omluvenku nenapišu — jasně že jsem ji napsala, co mám dělat, přece jí nenechám neomluvenou hodinu. Díváme se na sebe, vidím, jak mě nesnáší a jak si myslí, že jsem hrozná a blbá, a jak jí vadí, že ode mě něco potřebuje. Dojatá nejsem, a stejně bych jí ráda pohladila po tváři, je mi tak líto, že už nemůžu.

Když slyším Májin budík, jdu probudit Míšu, ten mi to zatím dovolí, v tu první vteřinu, než je úplně vzhůru, ještě vidím v jeho očích, že mě má rád. Pak se probudí úplně, čau, mami, a jde. Já jsem co nejhlasitější, aby se přece jenom probudila i Mája, závěsy v Míšově pokoji rozhrnuju, jako by šlo o nějaký boj, a rozsvécím v předsíni. Vím, že to děláš schválně, jsi hrozná, řekne mi Mája a já neřeknu: Já jenom nechci, abys do školy chodila pozdě, ani neřeknu: Proč teda sakra nevstaneš, když ti minutu zvoní budík, nebo proč nechodíš večer dřív spát?

Dívám se na svoji dceru, vypadá hrozně, ani to jí nemůžu říct, je strašně hubená, po Michalovi, a navíc málo jí,

ale to se jí taky nesmí říkat, jí se teď nesmí říkat nic. Nosí jenom černý oblečení a hrozně moc se líčí, vlasy má samozřejmě taky nabarvený načerno, brýle si vybrala zřejmě ty nejhnusnější, co v optice měli, a jelikož přestala nosit rovnátka o půl roku dřív, než měla, tak se jí zuby úplně nesrovnaly, a má dost špatnou pleť, což sice částečně schová to líčení, ale nejsem si jistá, jestli to té pleti prospívá. Poslala jsem jí tuhle o tom nějaký článek, ale odpověděla mi smajlíkem, co si drží obličej, a druhým, co má oči nahoru, takže o tom se taky bavit nebudeme.

Co si dáš, zeptám se Míši a on otevře skříňku, kde má spoustu krabic s ochucenými cereáliemi, jednu si vybere, nasype do misky a zaleje mlíkem. Pak se z krabice rovnou ještě napije.

Fuj, řekne Mája, pošlu ti video, jak ty krávy oplodňují, aby pořád byly těhotný a dávaly mlíko.

Nezájem, Včelo, odpoví jí Míša a ona to opravdu začne na mobilu hledat.

Já už jsem to video zřejmě viděla, takový videa nám Mája posílá často, ještě nikdy jsem žádný nedokoukala až do konce a začala jsem kupovat bio maso. Ano, vím, že bio maso neznamená totéž co maso zvířat z volného chovu nebo maso zvířat, který během života netrpěly, ale víc prostě nezvládnou, neumím vařit úplně vegetariánsky, jenže i to je málo, Mája uznává jenom veganskou stravu. Ostatně si nemyslím, že by člověk úplně neměl jíst maso, a Michal s Míšou si to nemyslí už vůbec.

Ty si nic nedáš? přeruším ji. To video by Míša vidět neměl, mlíko opravdu miluje, ačkoliv to nechápu a je mi to trochu odporný, vypije za den obvykle litr. Jistěže i mlíko

kupujeme bio, Michal nade mnou pobaveně kroutí hlavou, je to jenom marketing, nevím.

Májo, dej si taky lupínky, v lednici máš mandlový mlíko.

Podívá se na mě, jako kdybych byla blbá, chvíli přemýšlí, jestli jí vůbec stojím za odpověď, a pak mi milostivě odpoví, takovým tónem, jako bych já byla malý dítě: Já — ráno — nejím.

Přestože cítím, jak mě to naštvalo, pokrčím rameny jakoby nic, a dokonce skoro vesele odpovím: Co kdyby sis to někdy rozmyslela?

Podívá se na mě s ještě větším odporem, vstane a odejde z kuchyně, ve dveřích se mine s Michalem, který si dovolí pocuchat jí vlasy. On může, mně by ucukla, cítím to bodnutí žárlivosti, ale nechám to být, musím se jít oblíknout do práce, takže jdu.

Když se cpu do své nový nejoblíbenější sukně — ztloustla jsem a koupila si hodně nových věcí, ale tloustnu dál —, pípne mi zpráva na whatsappu, což je zvláštní, takhle ráno mi obvykle nikdo nic nepíše. Už když se podívám na mobil a vidím, že je to máma, tak mi to dojde: je konec února, od naší minulý návštěvy uběhly dva měsíce, navíc otec bude mít svátek, měli bysme tam zajet, dokonce jsem jim možná o Vánocích slíbila, že poslední únorovej víkend přijedeme. Posledních pár let se snažím držet ty setkání zhruba jednou za čtvrt roku, ale ten tátův svátek, to je vhodná záminka.

Otevřu zprávu: *Kdy přijedete? Tatínek bude mít svátek. Objednala jsem zákusky a koupila husu.*

Bože, husu, to zas bude mít Mája keců, je moje první myšlenka. Druhá je, že jsem se na tenhle víkend těšila,

říkali jsme si s Michalem, že vytáhnem děti na nějakou výlet a pak za odměnu půjdeme do sauny a na večeři, to už samozřejmě bez dětí, a v neděli že si třeba budu čist. Místo toho se v sobotu večer dovezeme domů, dokonce možná až v neděli ráno, o Vánocích jsme tam nespali, otec bude chtít s Michalem pít panáky, když má ten svátek.

Odhodím telefon na postel, teď budu mít zkaženou celý den, neměla jsem tu zprávu hned otvírat, máma uvidí, že jsem to četla a neodpověděla, takže musím odpovédět.

Dooblíknu se, pohled do zrcadla, ne, není to moc dobrý, tuhle košili bys už asi neměla nosit, budeš si muset koupit větší, velikost čtyřicet dva, celý život jsem měla osmatřicítku, jsem stará a tlustá. Nakouknu do Májina pokoje, leží na posteli a dělá něco na mobilu, proč se nechystá do školy? Pojď na chvíli do kuchyně, řeknu jí a pokračuju za klukama, Míša ještě jí a přitom sleduje něco na mobilu, Michal si mele v ručním mlýnku kávu.

Kluci, začnu rovnou, o víkendu musíme do Sovolusk.

Michal se na mě podívá překvapeně: Už?

Asi jo, já na to zapoměla, ale otec bude mít svátek.

Blbý, já mám v sobotu službu. Ale mohl bych si to přehodit.

Sice jsme chtěli jít na rozhlednu a tak, takže bych se na Michala spíš měla zlobit, že mi o té službě ani neřekl, ale teď se toho chytím jak tonoucí stébla.

Ne, to zas ne, tak já to s mámou domluvíme na jindy. Jindy bude jen o týden později, já obvykle nepříjemný věci neodkládám, taková nejsem.

Ne, já řeknu Frantovi, vezme to za mě, já za něj bral nedávno tu neděli, jak byla ta vichřice.

Jenže já taky o víkendu nemůžu, řekne Míša a vstane, misku i mlíko nechá stát na stole. Jdeme na skejty. A přijede Vincův a Maxův bratranec, kterej jezdí fakt profi a bude nás učit. Tam prostě musím. Oba dva dny.

Na skejty chodí každěj víkend, to není nic, co by se nedalo odložit, ale neřeknu nic, oba už něco mají, říkám jim to na poslední chvíli, to se nedá nic dělat. Úplně cítím, jak se mi zlepšuje nálada, tenhle víkend je zachráněnej. Já vím, je to jenom odklad.

Hele, tak bys tam šel případně jenom v neděli, řekne Michal, chce mi pomoci.

To nikdy, odpoví Míša.

Tak se s vašima domluv na ten další víkend, ne? obrátí se Michal na mě.

Čau, zavolá v chodbě Mája, jako kdybych jí neříkala, aby přišla za náma do kuchyně.

Počkej, Májo, co ty máš o víkendu?

Pokrčí rameny: Musím se učit.

Jasně, to jsem mohla čekat, ale snad se opravdu učí.

Že bysme jeli k babičce a dědovi.

Já rozhodně nejedu.

Děda bude mít svátek.

Pošlu mu esemesku.

To samozřejmě nejde, budu ji muset donutit tam jet, ať už tenhle víkend, nebo ten další. Tak ten další. Nepříjemnosti se nemají odkládat, ale stejně se někdy odloží. Jen je jasný, že když teď našim oznámím, že tenhle víkend

nepřijedeme, ten příští tam budeme muset přespat. Něco za něco. Ale tu cenu беру.

Dobře, tak příští víkend. Všichni poslouchejte, příští víkend tam pojedeme, jasný? Tak abyste s tím počítali.

Mája zavrtí hlavou, bezhlesně řekne: Já nejedu.

Já udělám totéž: Jedeš.

Děti se oblíknou a odejdou, já taky musím jít. Teď už mě čeká jenom telefonát mámě, ale to udělám cestou. Když se obouvám, objeví se Michal.

Sluší ti to.

Jsem tlustá.

To nevadí.

Máti už koupila zákusky a husu.

Ušklíbne se na mě účastně, ví, že to je blbý.

VÝVAR

Jezdit k babi a dědovi je absolutní bizár. Vůbec to nechápu. S mámou se nemaj rádi a pořád se hádají, tátu nemaj rádi... já si teda myslím, že oni nemaj rádi nikoho, pořád jenom na všechny nadávají. Jo, možná maj rádi Pindů, mě teda určitě ne, protože na mě maj pořád šílený kecy, a babi má ráda ty svoje psy. Teda těžko jim říkat psi, to nejsou žádný psi. Já mám samozřejmě zvířata ráda, ale tyhle jsou obzvlášť odporný, Kisinka strašně smrdí, protože je stará, sotva chodí, protože je tlustá, a sípe, taky proto, že je tlustá. Vlastně tlustý jsou všechny tři ty její feny, a tlustá je i babi a děda.

A tím spíš nechápu, jak mi můžou říkat, že jsem vychrtlá, já jim taky neříkám, že jsou vyžraný. Když už, tak by mohli říct, že jsem hubená, ale ve skutečnosti by neměli říkat nic, protože proč, proč lidi furt řeší ostatní lidi? A když už to dělaj, proč přitom musej ostatní urážet a bejt hnusný? O Vánocích na mě byli fakt hnusný a já tam za nima už jezdit nebudu. Já jsem s nima skončila.

Od našich jsem k Vánocům dostala nový stíny, řasenku i pudr, a hlavně tu drahou rtěnku, tu jsem fakt chtěla. A ty džíny, co jsem taky chtěla. Takže je jasný, že jsem se ráno namalovala a vypadalo to super, cool, ale i sexy, ale i cute, udělala jsem si takovej ozdobnej copánek a vzala si ty nový džíny, připadala jsem si docela dost hezká. Vlastně je to škoda, že mi to tak sluší a my zrovna jedem jenom k babi a dědovi. Udělám si teda aspoň pár selfiček a dám to na ig a taky takový krátký video z líčení na tiktok a úplně cejtím, jak jsem hezká. To se mi nestává moc často, protože jsem hrozně hubená, nemám absolutně žádný prsa a mám strašně dlouhej krk a vůbec prostě.

Pak mi to zkazila máma, zas mě nutí jíst, udělala kvůli mně jedno veganský cukroví, jenže mně nechutná, ale je mi líto jí to říkat, tak radši říkám, že nemám chuť na sladký, a ona mě pak nutí, abych jedla bramborovej salát, kterej mi taky udělala veganskej, ale přece nebudu jíst k snídani salát. Nevím, dala bych si třeba chleba a papriku, teda z takovejch normálních věcí, co máme doma, jasně že jinak bych si klidně dala veganskej dortík.

Vím, že se na mě máma dívá hrozně starostlivě, tak si dám housku a papriku, ale ani s tím není spokojená — podle ní by bylo nejlepší, kdybych si dala chleba se sádlem a zapila ho kakaem, fuj, jenom na to pomyslím, tak je mi špatně. A vůbec je strašně nudný a otravný pořád řešit jídlo, já vím, že si o mně lidi myslí, že mám anorexii nebo bulimii nebo depresi, ale já prostě jenom furt neřeším jídlo a jím jenom tehdy, když mám hlad nebo chuť, a hlavně nejím žádný hnusy, kvůli kterým trpěly zvířata.

Májo, moc babičku neprovokuj s tím veganstvím, jo?
Máma je pěkněj srab, bojí se svý mámy, a to už je tak stará.

Jako že si mám dát kachnu?

Ne, jako že si jez to, co jíš normálně, ale neřeš to s ní.

Proč?

Proč myslíš?

To je přesně mámin přístup, nikoho nenaštvat, ale přece takhle se nikdy nic nestane, nic se nevyřeší, třeba kdyby babi věděla, jak strašný to zvířata maj na jatkách, tak by to maso taky nejedla. Tak to řeknu.

Zlato, babička ví, jak to mají zvířata na jatkách hrozný, a je jí to jedno, s tím nic nezmůžeš a jenom se pohádáte. Jako vždycky.

To je mi jedno. Já se hádám ráda.

Jo, to je mi úplně jasný, ale jsou Vánoce, já chci klid.

To je totiž tvůj problém, ty chceš jenom klid.

Vrať tu rtěnku a ty džíny, řekne máma už jenom jako fór (špatnej) a tím to ukončí.

Takže pak jedem k nim, v autě si naši chtěj povídat, ale řeknu, že se budu učit, a dám si sluchátka. Pinda vidí, že se neučím, koukám na videa, ale on dělá to samý, akorát ty jeho videa jsou úplně pitomý.

První věc, co mi babi řekne: No holčičko, tys zase zhubla! Ale neboj, tady se pořádně najíš, ujistí mě a pak už se z auta vysouká Pinda.

Ahoj, Mišáčku, tys zas vyrostl! Takže to umí, říct něco neutrálního, co člověka hned neurazí.

Pak si s tátou předaj tašku s dárkama, co naši přivezli, abysme tu dostali něco normálního, já chtěla ještě nový

sluchátka, ale ty nevím, jestli dostanu, protože jsou drahý a ty moje ještě fungujou, akorát jsou hnusný.

Vůbec se mi nechce dovnitř, nemám to tady ráda, jejich dům trochu smrdí, asi kvůli těm psům, ale hlavně je tam jenom jedna místnost, kde je teplo, všude jinde v domě je zima, děda říká: Proč bysme tam topili, když tam nejsme? Takže pokaždý musíme všichni sedět v obýváku a čumět, děda má zapnutou televizi a nadává všem, kdo se v ní objeví.

Než teda jdu dovnitř, obejdu si zahradu, udělám si pár fotek, největší úlet je jejich obří vnitřní bazén, teď na něj nahlížím oknem dovnitř, je pořád napuštěnej a redy, jako kdyby ho někdo používal. Ale nikdy jsem neviděla nikoho kromě Pindi, že by v něm plaval, a Pinda naposled tak asi před sto lety, když byl ještě malej. Já bazény nemám ráda, ve vodě je mi pokaždý hned zima a nesnáším si namáčet vlasy, vypadám pak jako Glum.

Včelo, už je oběd, přijde mi ven říct Pinda, vidí mě, jak koukám na ten bazén. Představ si, že bysme tady bydleli my a měli bazén, to by bylo hustý, co?

To mě teda ani nenapadlo, ale možná by se tu daly pořádat mejdany. Ale mít takovej bazén je stejně neekologický, takže to bych já mít nemohla. Haha, takže je vlastně dobrý, že ho nemám.

Když vejdemo dovnitř, tak se Pinda zeptá, jestli může do bazénu, a děda řekne: No hele, nevím, není tam zatopíno, tak asi ne.

Měls tam zatopit, řekne babi.

Já nevěděl, že tam děcka budou chtít, tak co bych tam topil? Na ten bazén kašlou už pět let, tak jak jsem asi měl vědět, že zrovna dneska tam budou chtít?

Tak příště, vid', Míšo.

To nevím, jak se mi bude chtít, takže to spíš neřešte, zakončí to Pinda a pak se nandává oběd.

Babi mi k obědu udělala zeleninovou polívku, abych měla co jíst, a k druhému jídlu mi nabízí svíčkovou bez masa, což samozřejmě odmítnu.

Mája si dá kdyžtak ještě polívku, vid', řekne máma a já kývnu. Máma se na mě kouká tak jako varovně a zároveň prosebně, abych babiце nezačala vysvětlovat, že vegetariánství je něco trochu jinýho než dát si omáčku, v který se to maso dělalo.

No ale dort si pak s náma dáš, ne? Nebo zákusek? Kromě dortu mám ještě kremrole.

Přemýšlím, jak bych to babi vysvětlila, ale já jí to říkala už stokrát. Škoda že babi skoro vůbec nebejvá na netu, abych jí posílala ty odporný videa z jatek nebo telátek, ale teď bych jí možná mohla něco ukázat.

V dortu snad maso není, ne? usměje se na mě babi tak, jako kdybych byla úplnej blbeček, a já se teda neudržím.

Já ale nejím ani vejce a mlíko. Jsem vegan.

A co teda jíš? Babi vypadá tak překvapeně, až mě to zarazí, jak je úplně mimo.

Normálně. Ovoce, zeleninu a čočku a tak. Normálně prostě.

Vy to víte? otočí se babi na rodiče a ti kývnou.

Dyť to není zdravý!

Nech to bejt, mami, řekne zas máma. Někdy se mi zdá, že to je to jediný, co babiце dokáže říct.

To ji jako necháte? Dyť se podívejte, jak vypadá... jako z koncentráku.

Mami... řekne zase máma, přesně jak jsem říkala. Ale já už toho mám dost.

Aspoň nejsem tlustá jako vy!

Vidím, jak se máma tváří, jako kdybych já všechno zkažila. Přitom já jsem nezačala, já nikoho neurážela.

Pořád lepší, než aby mi chrastily kosti jako tobě, holčičko, usměje se na mě babi s takovou převahou, že bych se nejradši rozbřečela.

Podívám se na mámu, ale ta se taky tváří, že bude brečet.

Táta, ten vždycky dělá jakože nic a chce tu situaci nějak změnit, a taky že jo, táta vstane a řekne mně a Pindo-
vi: Pojdte omrknout ten bazén, třeba tam nebude taková zima.

Zvednu se, jasně že mě nezajímá bazén, jenom chci pryč, chci z týhle situace pryč a ode všech.

Ne, ty nikam nechod', ty sed' a jez, zavelí mi babi, jako kdyby mi měla co velet.

Pojd', Májo, řekne táta.

Tak snad se tady o něčem bavíme! vyjede na něj babi.

Právě proto jsem chtěl odejít, maminko. To slovo „maminko“ řekne táta tak, že bych mu nejradši dala high five.

Babi semkne rty a podívá se na mámu, a ta řekne: Taky bych nejradši někam odešla.

Tak si jděte. Já se na to můžu vykašlat. Babi ještě tak jako vzlykne nebo co, abysme všichni viděli, jak se jí to všechno dotklo, ale — a všichni to víme — jenom to hraje, jako vždycky.

Nikdo nikam nejde, jsme uprostřed svátečního jídla, tak se bude jíst!